

hvilede Armene paa de stærke Laar, der svulmede under Kjolen. Som en ung Jættekvinde sad hun der i Skæret fra Ilden og pustede paa de sammenragede Gløder. Bagefter rystede hun med et mægtigt Spektakkel sine Skørter og sit rene Bomuldsforklæde, hvorpaa hun satte sig hen paa Bænken under Vinduet med et Strikketøj og sendte ham et frittende Øjekast over Pindene.

Mads Vestrup og Oleana var Bysbørn fra Barndommen og sagde derfor du til hinanden. I Opvæksten havde der ogsaa været lidt Kæresteri imellem dem paa Landsbyungdoms frie Vis. Nu havde Livet igen ført dem sammen, idet Oleana for tre Aar siden var bleven gift med Jørgen Staun, og dette Genmøde havde vist sig farligt for dem begge. Mads Vestrup havde dog kun kendt sin egen Svaghed, indtil de nu i Høsten havde været sammen ved et Bryllup. Her kom de til at sidde nogen Tid alene ude i Lysthuset, og bedst som det var, brast Oleana ud i Hulken og sagde, at hun følte sig saa ulykkelig. Han havde i Forvejen af sig selv forstaaet, at hun ikke var tilfreds i sit Ægteskab med Jørgen Staun, især fordi han ingen Børn skaffede hende; alligevel gjorde det et underligt Indtryk paa ham at se hende, der ellers var saa djærv i sin Mund og førte sig med næsten karleagtig Raskhed, sidde der saa hjælpeløs i sin Sorg som et lille Barn. Han